

POSTANOWIENIE

22 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 22 kwietnia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Bank S.A. w W.

przeciwko A.B.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej A.B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 kwietnia 2024 r., VII AGa 737/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od A.B. na rzecz Bank S.A. w W. 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu.

(G.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 kwietnia 2023 r., XX GC 1425/22, Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanego kredytobiorcy na rzecz powodowego banku 404 087,08 zł z odsetkami.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację kredytobiorcy.

Sąd drugiej instancji ustalił, że 25 maja 2017 roku banki zawarł z powodem, prowadzącym działalność gospodarczą, umowę kredytu w wysokości 460 000 zł. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu z opłatami i odsetkami w ciągu

120 miesięcy, do 20 kwietnia 2027 roku. Oprocentowanie kredytu zostało ustalone jako zmienne. Oprocentowanie w całym okresie kredytowania stanowiło sumę stawki referencyjnej WIBOR 3M i marży banku. Kredytobiorca zobowiązał się do poniesienia prowizji przygotowawczej, prowizji od wcześniejszej spłaty kredytu i prowizji administracyjnej. W związku zaległością w spłatach bank wezwał kredytobiorcę do uregulowania zadłużenia, jednak mimo wezwań i wypowiedzenia umowy zadłużenie nie zostało spłacone.

Sąd drugiej instancji uznał, że ocena umowy jako sprzecznej z zasadami współżycia społecznego w związku z zastrzeżeniem określonej wysokości świadczenia może nastąpić jedynie w przypadku wystąpienia szczególnie rażącej dysproporcji bądź okoliczności faktycznych innego rodzaju, wskazujących na wykorzystanie przez jedną ze stron znacząco silniejszej pozycji w obrocie. Strony kontraktu, zwłaszcza w obrocie gospodarczym, korzystają ze swobody kształtowania stosunków prawnych, w której wstępują. Nawet jeśli warunki umowy nie są w istotnym stopniu negocjowalne, to i tak przystępujący do kontraktu przedsiębiorca ma możliwość dokonania oceny, czy są dla niego możliwe do zaakceptowania, jaki wywrą wpływ na jego sytuację i czy będzie mógł się wywiązać z zaciąganego zobowiązania. Zatem tylko w zupełnie szczególnej sytuacji można byłoby przyjąć, że zastrzeżone świadczenie jest na tyle wygórowane, że umowa w danej części lub w całości dotknięta będzie nieważnością z uwagi na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego.

Kredytobiorca nie przedstawił żadnych zarzutów dotyczących wysokości prowizji, jej rażąco wygórowanego wymiaru, czy innych okoliczności zawarcia umowy, które mogłyby świadczyć o działaniu przez bank w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Kredytobiorca nie wykazał także, że bank nadużył swego prawa.

Ponieważ w niniejszej sprawie kredytobiorca nie występuje w roli konsumenta odwoływanie się przez niego do przepisów o kredycie konsumenckim było niecelowe.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nieważność umowy nie mogła wynikać z braku poinformowania o konsekwencjach zmiany oprocentowania kredytu oraz

możliwości nieograniczonego wzrostu wysokości raty, a także z zastosowania do ustalenia wysokości oprocentowania wskaźnika WIBOR, gdyż kredytobiorca zawarł umowę działając jako przedsiębiorca, a zatem nie może korzystać z ochrony prawnej przewidzianej dla konsumentów.

Kredytobiorca zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną i wniósł o jej przyjęcie do rozpoznania z uwagi na istnienie w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

1) zmiennego oprocentowania opartego o wskaźnik WIBOR, co może stanowić podstawę do uznania umowy za nieważną stosownie do art. 58 § 1 i art. 58 § 2 k.c., z uwagi na iluzorycznie obiektywny charakter regulacji zmiany oprocentowania w ramach umowy pozwalający bankowi na manipulowanie wysokością zobowiązania odsetkowego kredytobiorcy w sposób niemożliwy do skontrolowania;

2) dopuszczenia naliczania odsetek od kosztów kredytu, a nie tylko wypłaconego kredytu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie zarzucił, że bank manipulował WIBOREM. Wskazał jedynie na taką hipotetyczną możliwość, lecz jej nie wykazał, a tym samym nie wykazał, że w sprawie występuje zagadnienie, czy oparcie zmiennego oprocentowania o WIBOR jest postanowieniem umowy zgodnym z art. 353¹ kc.

Bank może udzielić kredytu na pokrycie kosztów związanych z udzieleniem kredytu, w tym na pokrycie należnej bankowi prowizji. Umowa przewidywała prowizję przygotowawczą i prowizję administracyjną. Jednak koszty te w sumie nie przekraczają dopuszczalnych prawem pozaodsetkowych kosztów zawarcia umowy pożyczki. Biorąc jednocześnie pod uwagę, że opisane obostrzenia dotyczą obrotu konsumenckiego, nie sposób uznać, że umowa stron, zawarta przecież z przedsiębiorcą, jest nieważna.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. bankowi, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, przysługuje zwrot kosztów jej sporządzenia w wysokości określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Dariusz Pawłyszcz

(G.G.)

[SOP]